

РЕШЕНИЕ

№ 35

гр. Пловдив, 21.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева

Величка П. Белева

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Величка П. Белева Въззивно гражданско дело
№ 20225000500034 по описа за 2022 година

Производство по чл. 258 и следв. от ГПК.

С Решение № 260 203 от 21.10.2021 г., постановено по гр.д. № 12/2021 г. на Окръжен Съд Х. е постановено:

По предявения от „А. „ ЕООД, ЕИК *** на основание чл. 134 ал. 1 от ЗЗД иск с правно основание чл. 124 ал. 1 от ГПК **Приема за установено** по отношение на Община Х., ЕИК *** че конституирания на основание чл. 134 ал. 2 от ЗЗД съищец „Е. „ АД, ЕИК *** е собственик на находящи се в гр. Х., област Х. самостоятелни обекти както следва: **Сграда** с идентификатор *** по КKKP на града, с обща застроена площ от 1 097 кв.м. , предназначение: сграда за култура и изкуство и **Сграда** с идентификатор *** по КKKP на града, със застроена площ 9 кв.м., предназначение :промишлена сграда – и двете построени в Поземлен имот / ПИ / с идентификатор *** с площ от 2 722 кв.м., начин на трайно ползване – обществен обект, при съседни на ПИ: поземлени имоти с идентификатори ***.

Недоволен от така постановеното решение е ответната Община Х. и го обжалва изцяло с оплаквания за недопустимост и неправилност.

Въззиваемия- ищец „А. „ ЕООД е депозирал отговор за неоснователност на жалбата.

Въззиваемият – съищец „Е. „ АД не е депозирал отговор на жалбата.

Съдът установи следното:

Производството пред окръжния съд е образувано по предявен от „А. „ ЕООД, ЕИК *** на основание чл. 134 ал. 1 от ЗЗД иск с правно основание чл. 124 ал. 1 от ГПК срещу Община Х. за признаване за установено по отношение на общината че неговият длъжник „Е. „ АД – конституирано в процеса като съищец на основание чл. 134 ал. 2 от ЗЗД, на

основание чл. 17а от ЗППДОП / отм./ е собственик на **Сграда** с идентификатор **по КККР на гр. Х., с обща застроена площ от 1 097 кв.м. , предназначение: сграда за култура и изкуство и на **Сграда** с идентификатор ***по КККР на гр. Х., със застроена площ 9 кв.м., предназначение:промишлена сграда – и двете построени в Поземлен имот / ПИ / с идентификатор ***с площ от 2 722 кв.м., начин на трайно ползване – обществен обект, при граници на ПИ: поземлени имоти с идентификатори ***, ***, ***и ***.

Съищецът „ Е. „ АД не е взело становище по иска.

Отвната Община Х. е депозирала отговор за недопустимост и неоснователност на иска. Възражава да е налице хипотеза на чл. 17а от ЗППДОП / отм. / по отношение на процесните сгради, съответно правото на собственост върху тях да е преминало от общината към дружеството- съищец на възведеното основание, като поддържа че същите са общинска собственост, тъй като преди приватизацията на „ Е. „ ЕООД / 16.09.1998 г. / са извадени от уставния му фонд от едноличния собственик на капитала Община Х. с Решение на общинския й съвет от 21. и 22.10.1993 г.. Оспорва „ А. „ ЕООД да има твърдяните в исковата молба ликвидни и изискуеми вземания към „ Е. „ АД, тъй като същите са погасени по давност. Възражава срещу иска и по съображения че „ Е. „ АД притежава и друго имущество, от което кредиторите му и в частност „ А. „ ЕООД „ може да се удовлетвори. Счита че предявеният иск по чл. 124 ал. 1 от ГПК съставлява установяване / а не упражняване / на имуществените права на длъжника от неговия кредитор, такова упражняване – досежно вещните права, би било налице само при предявявен ревандикационния иск по чл. 108 от ЗС, който в случая е единствено допустимия предвид и безспорния факт че „ Е. „ АД не е във владение на процесните сгради, съответно установителния иск за тях се явява недопустим и на това основание поради липса на правен интерес. Поддържа още че не е налице бездействие на длъжника, тъй като за ПИ с идентификатор ***и построените в него сгради ***, *** и ***, „ Е. „ АД се е снабдило с констативен нотариален акт за собственост / н.а. № *** г., том **, рег. № **, н.д. № **/2005 г. на Нотариус рег. № **/ и кредиторът може безпрепятствено да насочи принудително изпълнение върху тях - въпреки че за процесните сгради ***, *** е издаден и Акт за частна общинска собственост / АЧОС № 150/31.08.1998 г. / и собствеността на дружеството върху тях се оспорва от общината.

Тези възражения се поддържат и в жалбата срещу първоинстанционното решение, с което всички те по подробно изложени от окръжния съд мотиви са намерени за неоснователни, съответно искът е приет за допустим, а по същество – за основателен.

По делото е безспорно установено следното:

Ищецът „ А. „ ЕООД се легитимира като кредитор на „ Е. „ АД с представените по делото Договор за цесия от 06.11.2020 г., уведомление по чл. 99 ал. 3 от ЗЗД и 3 броя фактури от 17.02.2009 г., 29.04.2009 г. и 30.06.2009 г.. От справка в ТР се установява че цедентът ЕТ К.Я., ЕИК *** е правопреемник на издателя на фактурите ЕТ Н., ЕИК *** – поемане на търговското предприятие от наследник на основание чл. 60 ал. 2 от ТЗ, вписано в ТР на 20.08.2015 г.. Видно от приложеното ч.гр.д. № 1335/2020 г. по описа на РС - Х., за вземанията по фактурите / в общ размер 3 699, 44 лв., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 25.11.2020 г. и разноски 74 лв./ на ищеца – цесионер по казания по горе договор по чл. 99 ал. 1 от ЗЗД – надлежно съобщен на длъжника по чл. 99 ал. 3 от ЗЗД, е издадена Заповед № 260 254 /26.11.2020 г. за изпълнение на парично задължения по чл. 410 от ГПК срещу длъжника „ Е. „ АД. Заповедта е стабилизирана поради неподадено от длъжника възражение по чл. 414 от ГПК, след влизането й в сила за вземанията по нея на 24.02.2021 г. е издаден на кредитора - молител изпълнителен лист.

Отвникът по иска по чл. 134 ал. 1 от ЗЗД – Община Х. не е длъжник по облигационното правоотношение, от което произтича паричното вземане на ищеца –

процесуален субституент, поради което не притежава активна материално правна легитимация по заявяването правопогасяващо вземането възражение по чл. 110 от ЗЗД – изтекла преди издаването на изпълнителното основание и изпълнителния лист погасителна давност. Както правилно е приел окръжният съд с изтичането на давността по чл. 110 от ЗЗД се погасява не дългът, а правото на кредитора да го търси по принудителен ред. Задължението продължава да съществува в правния мир и неговото изпълнение зависи изцяло от волята на длъжника, като последният може да го изпълни доброволно и след изтичането на давността, която не се прилага служебно. Следва да се отбележи че в случая това правопогасяващо възражение се явява недопустимо и дори ако бе заявено от длъжника – съищец „Е. „ АД предвид разпоредбите на чл. 424 и чл. 439 от ГПК. Както се каза по горе заповедта по чл. 410 от ГПК е влязла в сила на основание чл. 416, изр. 1, предложение 1 от ГПК и така е преклудирана възможността на длъжника да релевира в настоящия исков процес възражения за вземането по нея, в това число и за изтекла погасителна давност преди нейното издаване и влизане в сила, т.е. от датата на изискуемостта на вземането.

По делото са представени доказателства за образувани през 2015 г. и 2016 г. и висящи и към настоящия момент изпълнителни производства от други кредитори на „Е. „ АД с предмет подлежащи на изпълнение вземания към дружеството. При съпоставка между размера на непогасените вземания на вискателите /първоначални и присъединени /, предмет на тези изпълнения и установеното от приетото заключение на назначената съдебно счетоводна експертиза имущество на „Е. „ АД – вид и стойност, се установява – както правилно е приел и окръжният съд, че дружеството не разполага с имущество, от което кредитора - ищец „А. „ ЕООД да може да се удовлетвори и конкретно с друго имущество по смисъла на чл. 134 ал. 1 от ЗЗД, предвид и факта че вземанията на присъединения вискател Държавата чрез Н. са с привилегия спрямо хирографарното вземане на ищцовото дружество. Установено е също така че по казаните изпълнителни производства във връзка с предприети действия по принудително изпълнение върху процесните сгради, Община Х. е депозирала възражение правото на собственост върху тях да не принадлежи на длъжника „Е. „ АД, а на общината – трето за изпълнението лице, като на констативния н.а. № *** г., том **, рег. № **, н.д. № **2005 г. на Нотариус рег. № ** е противопоставен Акт за частна общинска собственост № 150/31.08.1998 г., издаден на основание Решение на Общински съвет – Х. от 21 и 22 октомври 1993 г., с което сграда, съответна на процесната с настоящ идентификатор *** е извадена от уставния капитал на „Е. „ ЕООД. Горното се установява от представеното по делото възражение на „Е. „ АД по изп.д. № 1910/2016 г. на ЧСИ рег. № ***, в което дружеството изразява становище че цитирания акт за частна общинска собственост като такъв с констативен характер сам по себе си не установява правото на собственост. Следователно въпросът кому принадлежи собствеността върху сградите е спорен между страните и е налице правен интерес от разрешаването му по исков ред, за което длъжникът „Е. „ АД бездейства. Правото на собственост е имуществено право, предявеният от кредитора иск за установяване че то принадлежи на неговия длъжник съставлява упражняване на това имуществено право на последния и правилно искът на процесуалния субституент е предявен като установителен / а не като ревандикационен /, предвид и насоченото върху имотите принудително изпълнение в хода на висящ изпълнителен процес.

С оглед изложеното налице са всички предпоставки за валидно упражняване на суброгационния иск по чл. 134 ал. 1 от ГПК, поради което искът е допустим. Неоснователни са възведените в противна насока възражения на ответника Община Х. – както правилно е прието от окръжния съд.

По основателността

Възведеното от ищеца правно основание на собствеността върху процесните сгради е чл. 17а от ЗППДОП / отм. /, противопоставеното от ответната община възразение е че същите са били извадени от уставния фонд на общинското дружество „Е. „ ЕООД преди неговата приватизация и преобразуване в „Е. „ АД и впоследствие актувани като общинска собственост.

В тази насока по делото е установено следното:

С Акт за държавна собственост № 866/15.09.1982 г. са актувани като държавна собственост Сграда за работилници с площ от 470 кв.м. и Сграда за работилници с площ от 400 кв.м., построени през 1970 г. в държавно дворно място в гр. Х., съставляващо парцел **, имот пл. № ***, с адм. адрес ул. П.К., като е посочено че същите са предоставени за оперативно управление на К. „ Е. „ – Х..

С регистърно решение от 21.08.1989 г. е вписана в търговски регистър на ОС – Х. по ф.д. № **/1989 г.на основание чл. 11 ал. 2 от Указ № 56 за стопанската дейност / отм. / общинска фирма „Е. Х. „, със седалище гр. Х., с предмет на дейност – производство на стоки за народно потребление и услуги за населението, с уставен фонд 1 594 хил. лв. и с представляващ З.М.К.. В ДВ бр. 73/19.09.1989 г. на основание чл. 11 ал. 2 от същия Указ № 56 е обнародвано обявление на ОС - Х. за регистрирането на общинската фирма, като освен посочените в регистърното решение обстоятелства е посочено и обстоятелството че юридическото лице К., Е. – Х. „ се прекратява, като новоучредената общинска фирма поема неговите активи и пасиви по баланса към 30.07.1989 г., както и другите права и задължения.

С регистърно решение от 04.02.1992 г. на ОС – Х. по ф.д. № 23/1992 г. е вписано в търговския регистър на основание чл. 62 ал. 2 от ТЗ / приет с ДВ бр. 48/8.6.1991 г., в сила от 01.07.1991 г. / преобразуването на общинската фирма „Е. Х. „ в „Е. „ ЕООД, със седалище и адрес на управление гр. Х., ул. Р. № 8, с капитал 1 900 хил. лева, разпределен в 1 900 дяла по 1 000 лв., с едноличен собственик на капитала Община Х., с посочен предмет на дейност, като общинското дружество е правопреемник на активите и пасивите на общинската фирма „Е. – Х. „ по баланса ѝ за 1991 година.

Със заповед № 473/12.08.1992 г. на Кмета на Община Х. в сградата на общинската фирма „Е. - Х. е настанено С. „К.А., – гр. Х.. С Протокол № 13 от 21. и 22.10.1993 г. от Общински съвет – Х. е взето решение от общината като едноличен собственик на капитала на дружеството за изваждане от уставния му фонд на част от сградата, намираща се на ул. „ П.К. „, както следва: Целия втори етаж; От първия етаж – три помещения /коларо – железарска работилница; ковашко-пресова работилница; електро – работилница, каса стая, ремонт на пожарогасители / и Навеса към двора от 115 кв.м..

Със Заповед № 1464/24.07.1998 г. на Областен управител на Хасковска област са отписани от актовете книги за държавни имоти сградите, актувани с казания по горе АДС № 866/15.09.1982 г. – като общинска собственост, включена в баланса на общинското дружество „Е. „ ЕООД – Х..

С Акт № 150/31.08.1998 г. дворното място на ул. П.К. № 15 в гр. Х. / съставляващо парцел IV в кв. 120 /, построените в него две сгради от 649 кв.м. и 400 кв.м. и навес от 132 кв.м. са актувани като частна общинска собственост. В акта е направена забележка, като е посочено че обектите - предмет на акта, са само тези, които са извадени от уставния фонд на „Е. „ ЕООД с решението на общинския съвет, прието с Протокол № 13 от 21. и 22.10.1993 г., а именно: Целия втори етаж; От първия етаж – три помещения /коларо – железарска работилница; ковашко-пресова работилница; електро – работилница, каса стая, ремонт на пожарогасители/, навес от към двора от 115кв.м..

С Договор от 16.09.1998 г. за покупко-продажба на дялове по реда на Глава V от ЗППДОП / отм. / на „Е. „ АД – гр. Х. са продадени 7 720 дяла, съставляващи 80% от капитала на общинското дружество „Е. „ ЕООД, като в договора е отразено че същият се

сключва след решение на общинския съвет и проведен публичен търг по чл. 25 ал. 2 от ЗППДОП / отм. /. С регистърно Решение от 05.01.1999 г. / погрешно посочено 1998 г. / са вписани по ф.д. № 23/1992 г. на ОС – Х. по партидата на „ Е. „ ЕООД – Х. промени в регистрираните обстоятелства както следва: Преобразуване на „ Е. „ ЕООД в „ Е. „ АД, увеличаването на капитала / посредством ползване на преоценъчен резерв съгласно чл. 38 от ЗИД на ЗСч / на 50 000 000 лв., разпределен в 50 000 поименни акции с номинал 1 000 лв. всяка акция, разпределението им между акционерите „ Е. *, АД и Община Х., избирането на съвет на директорите и изпълнителен директор – той и представляващ дружеството.

Според заключението на назначената по делото техническа експертиза / както и съгласно Скица на АГКК – СГКК – Х. / дворно място, съставляващо по предходен план парцел 4, кв. 120 е заснето като поземлен имот с идентификатор ***с площ 2 722 кв.м.. Като налични в имота са заснети попадащи в него сгради с идентификатори ***/ сграда за култура и изкуство със застроена площ 1 097 кв.м. /, ***/ промишлена сграда със застроена площ от 9 кв.м. / и ***/ селскостопанска сграда със застр. площ от 37 кв.м. /. Като собственик е записан „ Е. „ АД – гр. Х. на основание констативен н.акт № ***/5.10.2005 г., том **, рег. № ***, н.д. № 1252/2005 г. на Нотариус рег. № ***- представен под делото. Според заключението на вещото лице Т.М. сградата с идентификатор *** понастоящем не съществува – съборена, сградите с идентификатори ***и *** са налични с посочените площи. Сграда № 1 е ъглова, състояща се от две крила, като западното ѝ крило е в една част едноетажно, а в друга двуетажно, а южното крило – само едноетажно. Сграда № 2 е едноетажна, с площ от 9 кв.м. и е долепена до западната фасада на югоизточна част на сграда 1. Към заключението си вещото лице е изготвило скица на Сграда № 1, на която е онагледило предоставените части от нея на С. „, К.А. „, – Х. съгласно Решението на Общински съвет – Х. от 21. и 22. 10.1993 г. – целия втори етаж с площ 422,10 кв. м., очертан с червени линии и частта от първия етаж, оцветен в синьо с площ от 456,40 кв.м. от обща площ за този етаж 673, 30 кв.м..

Съгласно заключението на назначената по делото ССЧЕ в инвентарната книга/ инвентаризационен опис на „ Е. „ АД са отразени като ДМА на дружеството налични и към момента сгради в бивш парцел IV, кв. 120 в гр. Х. - в т.ч. и процесните две, същите се водят по счетоводния баланс към 31.12.2020 г. / без да е съобразен факта че сграда № 3 вече не съществува / като активи с посочени стойности, като началния момент на записването/заприходяването им като имущество на акционерното дружество е баланса му от 01.12.1998 г.. Сграда с идентификатор ***от така посочения начален момент 01.12.1998 г. е заприходена в цялост, частта от нея съгласно Решение от ОбСъвет – Х. от 21. и 22.10.1993 г. не е изключена.

При така установеното окръжният съд е приел че процесните сгради са предоставени/ включени в уставния фонд / на регистрираната през 1989 г. по Указ № 56 за стопанската дейност общинска фирма „Е. Х. „, съставлявали са имущество на фирмата и към датата на преобразуването ѝ в еднолично общинско дружество „ Е. „ ЕООД, поради което по силата на закона - чл. 17а от ЗППДОП / отм. / правото на собственост върху тях е преминало в патримониума на „ Е. „ ЕООД, а след неговото преобразуване по ЗППДОП / отм. / - в патримониума на правопреемника „ Е. „ АД.

Изложените в насока последния извод мотиви са че решение на ОбщСъвет Х. от 21. и 22.10.1993 г. – макар и прието от надлежния орган в рамките на дадените му от закона правомощия / чл. 147 ал. 2 вр. чл. 137 ал. 1 т. 7 от ТЗ /, не е породило вещно правен ефект и отчуждително действие, тъй като по делото не се представени доказателства след това свое решение едноличния собственик Община Х. да е предприел действия по изваждането на посоченото имущество от активите на „ Е. „ ЕООД чрез вписване в търговския регистър на намаляване капитала на дружеството след оценка на това имущество. В тази насока съдът се е позовал и на констатации, съдържащи се в извадка от представен по делото правен анализ

на „ Е. „ АД / без автор, дата и подпис / - изготвен към момента и във връзка със сключването на приватизационната сделка, и конкретно на цитираните в представената извадка регистърни решения / непредставени по делото / от 09.10.1997 г. / увеличаване на капитала / и от 15.05.1998 г. / намаляване на капитала /, както и на посочения в него факт че към 31.12.1997 г. процесните сгради са заведени в баланса на „ Е. „ ЕООД въпреки решението на ОбС Х. от 21. и 22.10.1993 г. за тяхното изваждане от уставния фонд на дружеството. Прието е че доказателствената съвкупност – вещно правния анализ, заключенията на СТЕ и ССЧЕ установяват, че собствеността на процесните сгради на основание чл. 17а от ЗЗПДОП / отм. / и § 48 от ПЗР на ЗИД на Закона за общинската собственост принадлежат на съищеца „ Е. „ АД.

Този извод настоящата инстанция намира за неправилен, а искът – за неоснователен.

Съгласно трайно установената съдебна практика фактическия състав на чл. 17а от ЗЗПДОП / отм. / изисква вещта / движима и/или недвижима / да е била предоставена на приватизиращо се държавно предприятие, да не е изрично изключена с акта за преобразуването му и да е включена в баланса му към датата на приватизационната сделка - като не е необходимо да е изрично посочена и в акта за преобразуването. Разпоредбата е приложима и при приватизация на общински предприятия съгласно чл. 9 ал. 1 от ЗЗПДОП / отм. /.

В случая страните не спорят и е установено от представените писмени доказателства че правото на собственост върху процесните две сгради е преминало в патримониума на регистрираната по Указ № 56 за стопанската дейност / отм. / общинска фирма „ Е. „ - Х., преобразувана на основание чл. 62 ал. 2 от ТЗ в търговско дружество „ Е. „ ЕООД – Х., с едноличен собственик на капитала Община Х..

Спорният момент е дали правото на собственост върху тези сгради е преминало в патримониума на новообразуваното „ Е. „ АД – гр. Х. – правоприемник на приватизираното общинското дружество „ Е. „ ЕООД – Х. към датата на приватизацията – 16.09.1998 г.. Съгласно казаното по горе за да е осъществен фактическия състав на чл. 17а от ЗЗПДОП / отм. / следва по делото да е несъмнено установено, че процесните сгради са включени в баланса на приватизиращото се „ Е. „ ЕООД към датата на приватизацията – **16.09.1998 г.**, и не са изрично изключени с акта за преобразуването или преди това - доколкото в случая общината се позовава на надлежно взетото от нея като едноличен собственик решение от месец октомври 1993 г., като за да породи същото своя вещно - правен отчуждителен ефект не е необходимо да е било вписано в търговския регистър намаляване капитала на дружеството – както неправилно е приел окръжния съд. Доказателствената тежест е на ищеца по спора – въззивника „ А. „ ЕООД, респ. на конституирания на основание чл. 134 ал. 2 от ЗЗД съищец „ Е. „ АД.

Поради липса на годни доказателства в тази насока – каквото извадката от правен анализ не съставлява според настоящата инстанция, съдът направи служебна справка за вписаните по партидата на дружеството обстоятелства в търговския регистър и представените документи, въз основа на които са извършени вписванията. От справката се установи че действително с регистърно решение от 09.10.1997 г. е вписано увеличаване капитала на „ Е. „ ЕООД от 1 900 000 лв. на 14 193 000 / след преценка на активите и пасивите във вр. ПМС 179/1991 г. / , а на 15.05.1998 г. – намаляване капитала на дружеството от 14 193 000 лв. на 9 650 000 лв., основание за което е решение на ОбщСъвет Х. от 01.07.1997 г., в което като причина за намаляването се сочи приватизиране на обособени обекти - непосочени. Така тези две регистърни решения и основанията за вписването по второто се явяват без значение за настоящия спор, съответно неправилно окръжният съд се е позовал на тях като подкрепящи основателността на иска. Също от служебната справка настоящата инстанция установи представения във връзка с приватизацията междинен баланс на „ Е. „ ЕООД за месец септември 1998 г.. Съгласно този

баланс към датата на приватизацията като дълготрайни материални активи в баланса на дружеството са вписани земи и сгради на обща стойност 96 973 000 лева. При съпоставка на тази стойност със стойността на заприходените по баланса на новообразуваното вследствие приватизацията „Е. „ АД към 01.12.1998 г. земи и сгради – по данни от заключението на ССЧЕ, не се установява съответствие. Следователно и при липса на инвентарна книга на „Е. „ ЕООД и/или други доказателства относно недвижимите негови имоти към м. септември 1998 г. не може да се обоснове извод че към датата на приватизационния договор от 16.09.1998 г. процесните две сгради са били заведени като активи на приватизиращото се общинско дружество. Последващото им заприходяване в новообразуваното след приватизацията „Е. „ АД / баланс към 31.12.1998 г. и инвентарна книга / не е придобивен способ, поради което само по себе си не доказва право на собственост. С оглед така установеното липсата на изключване на процесните сгради с налично в търговския регистър решение на общинския съвет за приватизация на „Е. „ ЕООД не обосновава извод в противна насока. Още повече че в случая е налице казаното по горе решение от м. октомври 1993 г. на едноличния собственик на общинското „Е. „ ЕООД за изключване на сгради, респ. на обособени части от тях от активите на дружеството. То е породило вещно правното си отчуждително действие, по силата на което обектите са преминали в патримониума на общината като предишен техен собственик. Налице е друг начин за придобиване/загубване право на собственост по смисъла на чл. 77 от ЗС. Действително съгласно трайно установената съдебна практика решението на компетентния дружествен орган за намаляване на капитала на дружеството няма непосредствено отчуждително действие върху имуществото, с чиято стойност се намалява капитала, докато не бъде завършен фактическия състав на намаляването - съгласно разпоредбите на ТЗ. В случая обаче тази хипотеза е неприложима, тъй като решението на едноличния собственик не е за намаляване на капитала, а за отписване на съответно имущество от баланса на общинското търговско дружество.

Предвид изложеното обжалваното решение се отменя изцяло и се постановява решение за отхвърляне на иска.

С оглед този инстанционен резултат на въззивника се присъждат всички направени от него разноски за двете съдебни инстанции в размер на 10 851, 95 лв. лева / 5 737, 06 лв. за първоинстанционното производство и 5 114, 89 лв. за въззивното производство/.

И съдът

РЕШИ:

Отменя изцяло Решение № 260 203 от 21.10.2021 г. – допълнено по чл. 248 от ГПК с Определение № 260 358 от 16.11.2021 г., постановени по гр.д. № 12/2021 г. на Окръжен Съд Х., вместо което **Постановява:**

Отхвърля предявения от „А. „ ЕООД, ЕИК *** на основание чл. 134 ал. 1 от ЗЗД иск с правно основание чл. 124 ал. 1 от ГПК за **Признаване за установено** по отношение на Община Х., ЕИК *** че конституирания на основание чл. 134 ал. 2 от ЗЗД съищец „Е. „ АД, ЕИК *** е собственик на находящи се в гр. Х., област Х. самостоятелни обекти както следва: **Сграда** с идентификатор ***по КKKP на града, с обща застроена площ от 1 097 кв.м. , предназначение: сграда за култура и изкуство и **Сграда** с идентификатор ***по КKKP на града, със застроена площ 9 кв.м., предназначение :промишлена сграда – и двете построени в Поземлен имот / ПИ / с идентификатор ***с площ от 2 722 кв.м., начин на трайно ползване – обществен обект, при съседни на ПИ: поземлени имоти с идентификатори ***, ***, ***и ***.

Осъжда „А. „ ЕООД, ЕИК *** да заплати на Община Х., ЕИК *** деловодни

разноски в размер на 10 851, 95 лв. / десет хиляди осемстотин петдесет и един лева и деветдесет и пет стотинки/.

Решението може да се обжалва пред Върховен Касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____